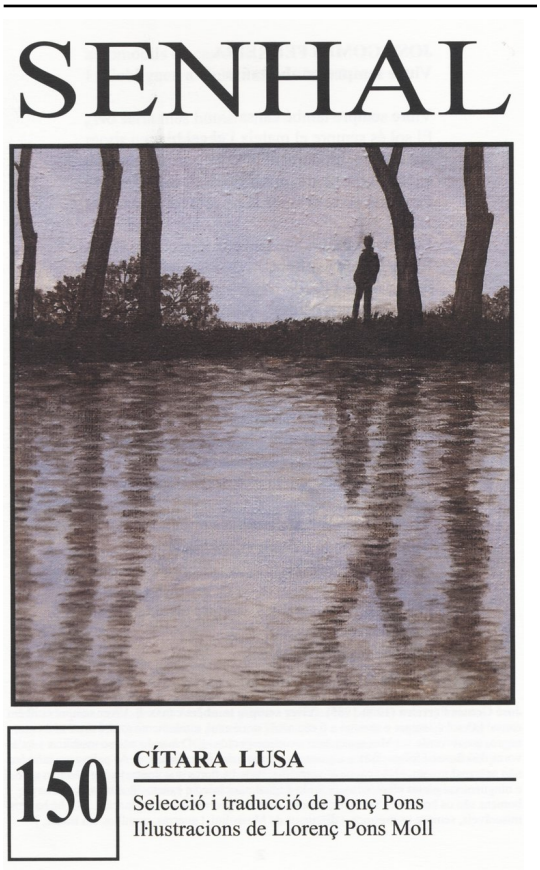
Una anomalia tenaç

La col·lecció de 'plaquettes' 'Senhal' arriba al número 150 i es reafirma com l'únic espai periòdic de creació literària a Girona

Pep Vila sosté que assumeixen "la suplència de les revistes d'abans de la guerra"

La portada del nou 'Senhal', dedicat a la poesia portuguesa Foto: EL PUNT AVUI.

Això era al temps que els animals parlaven, diu Joaquim Namorado en un dels poemes que Ponç Pons acaba de traduir del portuguès per al número 150 de la col·lecció de quaderns de bibliòfil Senhal. La primavera de 1984, quan els filòlegs Pep Vila i Enric Prat van assumir l'edició d'aquestes plaquettes, els animals ja feia temps que només grunyien o piulaven, però tenint a les mans els primers exemplars d'aquella revista curosament plegada, podies arribar a pensar que a penes feia quatre dies que havien perdut el do de la parla; podies arribar a creure que Girona era una ciutat culta, civilitzada i amb possibilitats certes de connectar amb alguna cosa semblant a la modernitat. Senhal era una pedreta, una empresa de fet molt petita i d'una gran modèstia, però era única, convincent i a la seva manera, també, d'un plantejament agosarat.

Prat i Vila encara estaven intentant salvar la revista L'Estruç, un projecte ambiciós sorgit el 1981 de l'Associació d'Ex-Alumnes de Català, i ja s'embrancaven en una altra aventura fins i tot més exquisida i selecta, més pròxima a l'edició de bibliòfil que a la divulgació intel·lectual. Era una temeritat, però els beneïts anys vuitanta afavorien aquesta classe de troballes. I se n'han sortit: 150 números en una trentena d'anys són tota una proesa, més encara en un entorn que ha vist desaparèixer una rere l'altra totes les iniciatives editorials de l'època, des de les revistes Gra de Fajol i Qüern d'Olot, El Bagant de Banyoles o Paraules al Vent de Sant Jordi Desvalls, fins a l'editorial El Pont de Pedra i les Edicions del Pèl. Només ha sobreviscut la Llibreria 22, i no és pas estrany que Senhal hi hagi trobat aixopluc des dels seus orígens, primer com a oficiosa seu social i, més endavant, com a mecenes activa, junt amb l'Ajuntament, perquè no acabés també morint.

Pep Vila, un dels fundadors, assegura que el propòsit era "contribuir modestament a donar continuïtat a la tradició de revistes literàries que havien proliferat a Girona des del modernisme fins a la Guerra Civil". Totes havien estat, i Vila ho sap, tremendament fugaces, des de Vida i L'Enderroch a la republicana Víctors. El model que desitjaven introduir potser s'hauria acostat a Presència, però com que no disposaven de prou mitjans per editar un producte semblant, diu, van decantar-se per la idea d'uns acurats quadernets, gairebé artesanals, per cobrir un dèficit que Vila creu que encara no s'ha saldat: "No hi havia, ni hi ha encara, cap revista que dediqui espais fixos a la creació literària, i en aquest sentit Senhal assumeix una suplència." En aquest interinatge ha acabat sent una anomalia consolidada, oberta tant a la narrativa com a la poesia i l'assaig i que aprecien els autors novells i els ja bregats. També reserva un espai a la traducció, com la dels nou poemes grecs de

Marguerite Yourcenar, il·lustrats amb gravats de Carles Vivó, que van servir per estrenar la col·lecció el 1984. La cura en el tacte del paper, l'elegància tipogràfica i la reproducció de les il·lustracions són d'una aristocràtica exemplaritat.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 05-06-2017 Pàgina 18

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1159820-una-anomalia-tenac.html